

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IV K 67/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. M.	1) 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k. i art. 156§1 pkt 2kk. w zw. z art. 11§2 k.k. 2) Art. 157 §1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>11 października 2018 roku oskarżony P. M., J. T., A. W. (1) i A. W. (2) wspólnie spożywali alkohol w lokalu przy ul. (...) w Ł..</p> <p>W pewnym momencie oskarżony poprosił A. W. (1) by z nim wróciła do domu. Ta odmówiła, po czym oskarżony opuścił lokal. Po chwili wrócił ponownie i znowu chciał by A. W. (1) z nim wyszła. Pokrzywdzona nie chciała jednak jeszcze wychodzić. Oskarżony trzymanym w rękę prętem metalowym (łomem) uderzył kilka razy A. W. (1) w górne części ciała (jak plecy, ramiona) i raz w głowę. Obrażenia jakich doznała nie stanowią ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie doszło do stanu realnego zagrożenia życia, a złamanie prawej kończyny górnej stanowi naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuższy niż 7 dni.</p> <p>Gdy oskarżony uderzał w/ w pokrzywdzoną łomem A. W. (2) zwrócił mu uwagę by jej nie bił, a gdy pokrzywdzona schowała się za nim uderzył pięścią oskarżonego w twarz. P. M. wyjął wówczas z kieszeni nóż po czym uderzył nim A. W. (2) w klatkę piersiową i wyszedł.</p> <p>A. W. (2) doznał jednej rany klutej klatki piersiowej Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony stanowią</p>	<p>Protokół badania stanu trzeźwości,</p> <p>Protokół oględzin miejsca</p> <p>Dok. fotograficzna</p> <p>Zeznania A. W. (1)</p> <p>Zeznania J.T.</p> <p>Opinia biegłej</p> <p>Zeznania A. W. (2)</p> <p>Zeznania A. J.</p> <p>Opinia biegłej</p> <p>Częściowo wyjaś. oskarżonego</p> <p>Protokół zatrzymania, zeznania A. S., A. S.</p> <p>Karta karna</p> <p>Opinia psychologiczna i psychiatryczna</p> <p>Wywiad środowiskowy</p>	<p>k.9-13, k.40</p> <p>k.19-22</p> <p>k.114-129</p> <p>k.49, k.109-110</p> <p>k.111-112</p> <p>k.136-140k.179-182, k.104-105 t. sąd.</p> <p>k.229-230</p> <p>k.56-59, k.80-81 t. sąd.</p> <p>k.186-190 k.104 t.sąd.</p> <p>k.142, 148,156, k.79 tom sąd.</p> <p>k.4</p> <p>k.108-109</p> <p>k.196-197</p> <p>k.86 t. sąd.</p> <p>k.214, k.244-246, k.256</p> <p>k.216</p>	
--	--	---	--

<p>ciężki uszczerbek na zdrowiu – choroba realnie zagrażająca życiu w postaci wstrząsu krwotocznego z zatrzymaniem krążenia oraz masywnym krwawieniem do jamy opłucnej z przeciętej tętnicy piersiowej wewnętrznej lewej.</p> <p>P. M. został zatrzymany 11.10.2018 roku o godz. 19.35.</p> <p>W/w nie był dotychczas karany.</p> <p>Brak podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego.</p> <p>Oskarżony jest uzależniony od alkoholu, wykazuje cechy osobowości nieprawidłowej.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>P. M.</p>	<p>Fakt nadziania się pokrzywdzonego na nóż – wykluczony w świetle opinii biegłej A. P. (1). K.104- 106</p> <p>Złamanie wyrostka rylcowatego u oskarżonego w trakcie przedmiotowego</p>	

		zdarzenia – wykluczone w świetle opinii biegłej j.w.oraz k.87-91	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Co do wszystkich faktów		Sąd dał wiarę oskarżonemu co do tego, że wraz z A. W. (1), A. W. (2) i J. T. spożywali razem alkohol. W pozostałej części wyjaśnienia te nie zasługują na wiarę. Wskazać należy, że początkowo oskarżony wyjaśniał, iż nie pamięta czy uderzył nożem A., czy uderzył A.. Pamięta, że szarpał się z A., a ten uderzył go w twarz. W kolejnych, że nie pamięta okoliczności zadania ciosu nożem, nie pamięta czy miał nóż, a w czasie gdy chciał zabrać A. do domu wtrącił się pomiędzy nich A.. Następne wyjaśnienia zawierają takie okoliczności jak rzucenie się A. na niego, gdy ciągnął A. za rękę, szarpanie się z oskarżonym, przewrócenie się na łóżko, gdzie szarpali się dalej, a	

potem wypili po kieliszku. Przed sądem, natomiast wyjaśniał, że A. namawiał go do picia, a on odmawiał, zaczęły się zaczepki, jak do A. powiedział, żeby się „odpieprzył” to ten uderzył go w oko. Następnie wstał (wcześniej siedział) odepchnął A. na łóżko, wziął nóż ze stołu, trzymając nóż, A. się na niego rzucił, po czym osunął i upadł na ziemię. Oskarżony jak podał uciskał ranę i kazał J. dzwonić pod 112. Na rozprawie 15 stycznia 2020 roku uzupełnił poprzednie, dodając, że nóż miał, wyjmował go bo kroił nim jabłko. Nie trudno więc zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonego z czasem ewoluowały, wskazywał coraz to nowe fakty, które jednak w większości co do przebiegu zdarzenia nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach pozostałych osób, ani w opinii biegłego. Niewątpliwie oskarżony chciał wcześniej wyjść o co prosił A. W. (1). Wskazują na to jej zeznania oraz J. T. i A. W. (2). Za prawdziwe uznać też należy, że A. W. (2) uderzył oskarżonego, gdyż sam o tym mówi i pokrywa się to z relacją oskarżonego w tym zakresie, a także z dokumentacją medyczną oskarżonego z AŚ (pojawianie się zasinienia oczodołu k.53 tom sąd.). Nadzianie się jednak pokrzywdzonego na nóż trzymany

przez oskarżonego zostało wykluczone przez biegłego, biorąc pod uwagę przebieg kanału rany. Jak wskazał biegły było to celowe działanie. Nadto nie ma dowodów, z których by wynikało, że oskarżony uciskał ranę pokrzywdzonego i kazał dzwonić J. T. na 112. Jak wynika z zeznań J. T., oskarżony po zdaniu ciosu pokrzywdzonemu wyszedł. Został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, przed którymi próbował uciekać. Nadto A. W. (1) zaprzeczyła by chciała uderzyć oskarżonego łomem. Wyjaśnienia, które składał oskarżony to nic innego zatem jak tylko przyjęta linia obrony, mająca na celu uwolnienie go od odpowiedzialności.

Oceniając zeznania J. T. należy wskazać, że w zasadzie zasługują one na wiarę. Wątpliwości budzi ilość uderzeń zadanych przez oskarżonego A. W. (1), gdy świadek mówi o 5 uderzeniach w głowę, co jednak w świetle opinii biegłej A. P. nie znajduje oparcia (jedna rana głowy o charakterze liniowym). Ponadto, świadek zeznając podała, że oskarżony dwa razy uderzył nożem pokrzywdzonego, zaś relacjonując przebieg zdarzenia funkcjonariuszom policji zaraz po zdarzeniu, że było to raz. Jak wynika z opinii

w/w biegłej była jedna rana kluta, a zatem P. M. uderzył pokrzywdzonego raz nożem w klatkę piersiową.

Brak także podstaw by odmówić wiary zeznaniom A. W. (2). Prawdą jest jednak, że nie otrzymał on trzech ciosów nożem, a jeden o czym była już mowa. Niewątpliwie natomiast A. W. (2) zwracał uwagę oskarżonemu by ten nie bił A. W. (1).

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadków A. S. (3) i A. S. (4). Opisali oni okoliczności zatrzymania oskarżonego na ulicy (...) oraz okoliczności rozmowy z J. T., a także dokonali zabezpieczenia przedmiotowego łomu. Ich zeznania są spójne, zbieżne ze sobą.

Jako wiarygodne należy ocenić także zeznania A. J.. Nie była ona co prawda świadkiem zdarzenia, ale opisuje fakty, które miały miejsce po zdarzeniu, m.in. zachowanie J. T.. Brak podstaw by te zeznania kwestionować.

Powołane wyżej opinie (pisemne i ustne) biegłej A. P. (1) są kompletne, jasne i niesprzeczne i jako takie stanowią w pełni miarodajny materiał dowodowy.

Takie same walory posiadają opinie psychiatryczne i

psychologiczna. Na ich podstawie Sąd uznał, że P. M. w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów był poczytalny. Opinie te oraz z zakresu biologii i genetyki sądowej zostały sporządzone przez biegłych dysponujących wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności będących przedmiotem opinii. Ich opinie są jasne, logiczne, bezstronne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Biegli oceniali konkretną osobę i konkretny przypadek, a wnioski oraz sposób rozumowania prowadzący do tychże wniosków jest jasny i logiczny.

Także więc i te opinie pod kątem przesłanek wyrażonych w art. 201 k.p.k. uznane muszą być za w pełni miarodajny materiał dowodowy.

Również materiał dowodowy w postaci środków dowodowych o charakterze nieosobowym (m.in. protokoły oględzin miejsca, rzeczy, protokół zatrzymania, wywiad środowiskowy czy choćby karta karna) Sąd ocenił jako wiarygodny, gdyż jest on wyczerpujący i logiczny, został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i nie był kwestionowany przez żadną ze stron.

		Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy nie zawierają żadnych sprzeczności, które mogłyby podważyć rzetelność sformułowanych w nich wniosków. Rzeczowy materiał dowody wspólnie z innymi dowodami mającymi atrybut wiarygodności tworzy spójny obraz wydarzeń.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		Jak wyżej.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1.	P. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony P. M. 11 października 2018 roku			

<p>działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. W. (2). O takim zamiarze oskarżonego świadczy głębokość spowodowanej rany klutej, siła ciosu, oceniona przez biegłego lekarza na dużą, godzenie w tą część ciała człowieka, w której umiejscowione są istotne dla życia narządy i organy. Przemawia za tym również charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, które doprowadziłyby do jego śmierci, gdyby odpowiednio wcześniej nie została mu udzielona pomoc medyczna.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	2.	P. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Jak wynika z poczynionych ustaleń niemożliwym było przyjęcie zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego, co do czynu II z a/o, kwalifikacji prawnej - art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.. Poczynione w tym zakresie ustalenia temu bowiem przeczą. Usiłowanie zabójstwa A. W. (1) kontestuje także P. M.. Wskazać należy, że</p>			

dla przyjęcia, iż sprawca działał w zamiarze zabójstwa człowieka nie wystarczy ustalenie, że działał on umyślnie chcąc zadać nawet ciężkie obrażenia ciała lub godząc się z ich zadaniem, lecz konieczne jest ustalenie objęcia zamiarem także skutku w postaci śmierci. Jeśli takiego ustalenia nie da się dokonać bezspornie, to mimo stwierdzonej umyślności działania w zakresie spowodowania obrażeń, odpowiedzialność sprawcy kształtuje się wyłącznie na podstawie przepisów przewidujących odpowiedzialność za naruszenie prawidłowych funkcji organizmu, odpowiednio z art. 156 lub art. 157 k.k. Zadanie ciosu w miejsce dla życia ludzkiego niebezpieczne ani też użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka same w sobie nie decydują jeszcze o tym, że sprawca działa w zamiarze ewentualnym zabójstwa. Nawet wypowiedzenie przez oskarżonego słów: „ja cię zabiję” nie jest na to dowodem (por. wyrok SN z dnia 23.02.1989r., II KR 19/89, OSNKW 1989r., nr 5-6, wyrok SN z dnia 30.06. 1975 r., II KR 59/75, OSNGP 1975, nr 11, wyrok SA w Katowicach z dnia 31 stycznia 2002 r., II AKa 478/2001, KZS 2002r., nr 11, wyrok SA w Łodzi z dnia 11.03.2014, II AKa 2/14,

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu - II Wydział Karny z 2013-02-14, II AKa 8/13,O.: (...)_wyrok SA w Rzeszowie z dn. 06 listopada 2012 r., II AKa 97/12 publ.: (...)). Niewątpliwie oskarżony P. M. użył niebezpiecznego narzędzia, bo takowym jest łom i uderzał nim pokrzywdzoną w górne części ciała i raz w głowę. Spowodował on obrażenia ciała u A. W. (1) jak wskazane w przyjętym opisie czynu, jednak nie może to przesadzać o przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa pokrzywdzonej, jak to przyjął Prokurator. Dostrzec należy bowiem jeszcze inne okoliczności, które łącznie w drodze logicznego rozumowania prowadzą do wniosku, że P. M. umyślnością obejmował spowodowanie u pokrzywdzonej obrażeń stanowiących w rezultacie średni uszczerbek na zdrowiu. Za przyjęciem, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 157 §1 k.k. przemawiają następujące okoliczności: wprawdzie w trakcie zdarzenia, podczas którego zarówno oskarżony jak i pokrzywdzona byli nietrzeźwi, oskarżony uderzył pokrzywdzoną powodując stłuczenia klatki piersiowej, drobną ranę tłuczoną lewego łokcia, ranę tłuczoną głowy jak też złamanie

kości łokciowej prawej, ale rany te nie miały charakteru śmiertelnego, nie zagrażały życiu pokrzywdzonej na co wskazała biegła. Dodać też trzeba, że rana głowy mimo cech rany tłuczonej jej linijna, a A. W. (1) nie doznała żadnych obrażeń wewnątrz czaszkowych, ani utraty przytomności. Ponadto przewaga fizyczna oskarżonego nad pokrzywdzoną oraz sposób użycia niebezpiecznego narzędzia jakim jest łom, co już podkreślano nie pozwala przyjąć, by P. M. chciał zabić A. W. (1) lub przewidując taką możliwość na to się godził. Nie wskazuje na to ani siła uderzeń, ani charakter ran, ani też wywołane skutki. Sąd nie neguje negatywnego zachowania P. M. wobec A. W. (1), niemniej trudno uznać, że chciał ją pozbawić życia, jedyne czego chciał w tamtym momencie to tego, by z nim wyszła i wróciła do domu.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. M.	1., 2. i 3.	1., 2. i 3.	Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy art. 53 § 1 i § 2 k.k. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary Sąd poczytał znaczną szkodliwość społeczną czynów wynikającą z godzenia w jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem – zdrowie, życie, działania umyślnego, z zamiarem bezpośrednim, pod wpływem alkoholu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał na korzyść oskarżonego: dotychczasową niekaralność, wziął także pod uwagę, że oskarżony nie planował zabójstwa pokrzywdzonego, było to działanie w zamiarze nagłym, działanie polegało na zadaniu jednego ciosu i nie było ponowienia ataku (mimo takiej możliwości).

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności S. oskarżonemu za czyn z punktu I karę 10 lat pozbawienia wolności, a za czyn z punktu II karę 2 lat pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że czyny popełnione przez oskarżonego pozostają w zbiegu realnym, zaktualizował się obowiązek Sądu wymierzenia kary łącznej. Mając zaś na uwadze fakt, iż pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu zachodzi realny zbieg przestępstw, Sąd na podstawie art. 85 paragraf 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, stosując przy tym zasadę absorpcji. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia związek przedmiotowy, przejawiający się w bliskości czasowej pomiędzy tymi przestępstwami, fakt, że

			<p>pierwszy czyn ma charakter dominujący, tożsamość naruszonych dóbr prawnych jak też forma winy i motywacja sprawcy.</p> <p>W przekonaniu Sądu kary jednostkowe jak i kara łączna, wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia zawinienia i uwzględniają stopień szkodliwości społecznej jego czynów. Kara łączna orzeczona w tym rozmiarze będzie w stanie spełnić swe podstawowe cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>
<p>5. <i>Inne</i> ROZSTRZYGNĘCIA <i>Zawarte w WYROKU</i></p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. M.	4. 5.	1. i 2.	<p>Na poczet kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania zgodnie z art. 63 §1 k.k.</p> <p>Koszty dla obrońcy oskarżonego przyznane zgodnie z paragraf 2, 3 i 4 ust.1, paragraf 17 ust.1 pkt 2, ust.2 pkt 5, paragraf 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z</p>

3.10.2016 roku (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714)

6. inne zagadnienia

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Sąd nie mógł się zgodzić z oceną obrońcy zaprezentowaną w mowie końcowej, iż czyny oskarżonego należy oceniać przy zastosowaniu art. 25 §1 i §2 k.k.

Jak podkreśla Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2006 r. (II KK 236/05, LEX 182944) obrona konieczna, jako kontratyp wyłączający bezprawność czynu, zachodzi wtedy, gdy po stronie sprawcy czynu zostają spełnione wszelkie znamiona określające warunki dopuszczalności podjęcia działań obronnych (zamach, bezpośredniość i bezprawność zamachu, skierowanie zamachu na dobro chronione prawem) jak i dotyczące

samych działań obronnych (odpieranie zamachu, działanie skierowane przeciwko napastnikowi motywowane odpieraniem zamachu, konieczność obrony).

Obrona konieczna obejmuje nie tylko odpieranie zamachu w fazie jego realizacji, ale także stadium obiektywnie zaistniałego bezpośredniego zagrożenia zamachem, jak również w wypadku jego nieuchronności, o ile nie zostanie podjęta natychmiastowa akcja obronna (postanowienie SN z 1.02.2006 r., V KK 238/05, OSNKW 2006, z.3 poz. 29)

Bezspornym jest, że oskarżony P. M. uderzał A. W. (1) łomem, gdyż chciał by wrócić z nim do domu. To zdarzenie było pierwsze tego wieczoru i brak podstaw do przyjęcia art. 25 §2 k.k. w stosunku do oskarżonego, co nie wymaga komentarza.

W zakresie zaś drugiego czynu (I a/o) wskazać należy, że pokrzywdzony zwrócił oskarżonemu uwagę, by ten nie bił A. W. (1), że uderzył P. M. pięścią w twarz gdy A. W. (1) schowała się za nim. To pokrzywdzony A. W. (2) stanął w obronie w/w kobiety. Brak podstaw do przyjęcia obrony koniecznej po

stronie oskarżonego, bo po uderzeniu go przez pokrzywdzonego (pięścią) nie było już ataku ze strony A. W. (2) ani stanu zagrożenia, dowodów przeciwnych brak, nawet oskarżony nic na ten temat nie mówi. Nadto przed sądem, P. M. wyjaśnił, że po uderzeniu go przez A. W. (2) wstał z fotela (gdyż siedział jak został uderzony) odepchnął A. na łóżko, po czym wziął nóż. Trudno zatem mówić o jakimkolwiek stanie zagrożenia dla P. M., nie mówiąc już o bezpośrednim, bezprawnym ataku ze strony pokrzywdzonego bo takiego nie było. Oskarżony był zły, że A. W. (1) nie chciała z nim wyjść, a przedmiotowe zachowanie pokrzywdzonego spotęgowało w nim agresję.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych z uwagi na brak dochodów (tymczasowe aresztowanie) jak i orzeczoną długoletnią karę izolacyjną.

7. Podpis

Edyta Markowicz Wioletta Kubasiewicz	
---	--